

SCURTĂ ISTORIE A UNEI CASE DE NEBUNI POVESTITĂ ERONAT

Ayfer Tunç

Într-unul din orașele de pe malul Mării Negre, în sala de conferințe de la ultimul etaj al Spitalului de psihiatrie care datorită faptului că fusese construită cu spatele la mare dădea celor ce o priveau o stranie senzație de tristețe, invitatul Ülkü Birinci susținea cu ocazia zilei îndrăgostiților pe 14 februarie o conferință cu titlul Dragostea: Dăruire sau apărarea eului?

Domnul Ülkü, care își alesese titlul conferinței dintr-o frază luată de la Nietzsche, era docent în psihologie și lucra la o universitate particulară de mâna a doua din Istanbul. Vorbea la pupitru pe un ton teatral, stil pe care îl folosea când preda studenților lui în majoritate grei de cap. Pupitrul pe care își sprijinea podul palmelor era acoperit cu un lac de proastă calitate și pentru că avea un picior mai scurt se clătina, făcându-l să-și piardă concentrarea. Era nervos pentru că nu dormise toată noaptea și avusese parte de o dimineață agitată. Înjura în sinea lui: „Nu pot să mă focusez la speech-ul meu din cauza pupitrului ăștia tâmpit!”

Începuse să folosească recent cuvântul „a se concentra”. Înainte spunea „a se concentra”. Când văzuse că profesorul Altay Çamur care se întorsese în țară după ce își încoronase lucrările de psihoterapie făcute în State în engleză cu o carte care nu făcea doi bani folosea într-una cuvântul „a se concentra”, preluă imediat cuvântul și începu să-l folosească cu orice ocazie, fără să țină cont dacă se potrivea sau nu.

Îi plăcea să prindă cuvinte din astea, avea un vocabular bogat. Dar se întâmpla să și ștergă din vocabular un cuvânt sau o expresie pe motiv că toată lumea îl folosește greșit. Într-o seară, când o auzi pe secretara facultății doamna Şenay, pe care nu înțelegea cum își putea permite vacanțele în străinătate cu salariul ei de mizerie, spunând „Îmi place să savurez biscuiții ăștia”, i se făcu silă de expresia „a savura” și începu să-l enerveze ori de câte ori o auzea la cineva.

De fapt tot ceea ce vorbea doamna Şenay, căreia îi făcea o mare plăcere să fie înconjurată de studenți absolvenți de colegii ieftine cu o engleză de baltă, era de la un cap la altul greșit. Făcea toate greșelile de limbă posibile. Și ceea ce era mai rău, avea impresia că e un stil de a vorbi foarte modern. De exemplu, sub influența băieților de la colegiu care flirtau cu ea la mișto, preluase mot-a-mot cuvântul „feel” din engleză în turcă. Îi plăcea la nebunie să întrebe ca ei „Cum te simți?” Într-o zi domnul Ülkü auzi fără să vrea conversația ei cu vânzătoarea de la cantină. Când o auzi spunând despre decan „M-a făcut să mă simt prost” își spuse în gând „Dacă-i trag una!”

Bineînțeles că nu i-a tras una, nici chiar așa, dar oricum a făcut o mare greșală. În cantina universității particulare care oferea studenților răsfățați o enormă varietate de feluri de mâncare, îi spuse femeii care se tot gândea „ce să mănânc... ce să mănânc...” mai pe ocolite că studenții cu părul gelat se prefăceau a flirta cu ea numai pentru a-și rezolva mai ușor treburile birocratice legate de facultate, că aveau doar o relație de interes cu ea. Cum nu era nimeni mai presus decât doamna Şenay când era vorba de a înțelege greșit explicațiile cu caracter sexual, crezu că arătosul docent îi făcea avansuri.

Era o conversație total lipsită de sens. Când domnul Ülkü se întoarse în biroul lui și se gândi de ce simțise nevoia să spună astfel de lucruri prostești, își dădu seama că îl afectase fericirea pe care o iradiase femeia în jur în ciuda faptului că fusese muștrată de decan.

Această conversație inutilă nu afectă cariera domnului Ülkü, însă avu repercursiuni negative asupra vieții lui amoroase. Fiind cunoscut în acest cerc al universității particulare care își depășea pe zi ce trecea limitele când era vorba de cine cu cine e potrivit să se culce - ca un bărbat cu un fizic plăcut și având pe cât posibil relații cu doamne alese, imaginea domnului Ülkü se șifonă cam devreme.

Și tocmai trebuia să o scoată la masă pe Selcen Akbaş, tânăra asistentă care venise recent în departament și căreia în scurt timp i se dusesse faima printre studenții din ultimul an drept darnica Selcen. Rezervase o masă la restaurantul cel mai la modă din Istanbul; îi trimisese fetei pe facebook șampanie și flori; și pentru că era sigur că se va culca cu ea, îi ceru femeii care făcea curățenie să-i pună cearșafurile foarte scumpe pe care nu se îndura să le folosească decât pentru astfel de nopți speciale.

Frumoasa asistentă care se gândea „Care îmi va fi de mai mare folos în carieră dacă mă culc cu el?” ajunsese la concluzia că domnul Ülkü pe care îl credea un docent rafinat era de fapt un curvar care se culca cu cine-i ieșea în cale și anulă sub un pretext oarecare întâlnirea pe care el o aștepta de zile întregi. În ciuda faptului că nu era prea pretențioasă când își alegea partenerii de o noapte, când

fu martora hohotelor de răs ale doamnei Şenay pe seama lui Ülkü Birinci, se răci îndată de acest om care se cobora la acelaşi nivel cu femeia asta obeză. În schimb preferă să se culce cu Altay Çamur, care era mai influent în facultate decât domnul Ülkü, dar care nu era cât el de atrăgător, de fapt nu era chiar deloc atrăgător.

Altay Çamur, care era sigur că se întorsese în ţară cu o coroană invizibilă, credea că această coroană îi dădea dreptul să îşi privească colegii de sus. De când se întorsese din America nu mai saluta persoanele pe care le găsea fără valoare din punct de vedere academic. Dar de valoarea domnului Ülkü, care nu reuşise încă să ia gradul de profesor deşi o merita, nu era prea sigur şi nu putea să se decidă dacă să-l salute sau nu. În final găsi o soluţie care cerea ceva îndemânare, făcându-se că salută după caz nu pe domnul Ülkü, ci pe cel din spatele lui, sau nu pe cel din spate, ci pe el. Domnul Ülkü răspunse de fiecare dată la salutul domnului Altay, dar apoi fu deranjat de senzaţia pe care o avu că salutul profesorului ăstuia încrezut nu era adresat lui, ci celui din spatele lui.

Domnul Altay, care în corespondenţa cu alte ţări şi în adresa de mail îşi scria numele de familie „Chamur”, era preocupat de traducerea singurei cărţi în limba maternă. Reuşea să ia fiecare prânz ori cu decanul, ori cu prorectorul, şi să discute cu ei îndelung despre lipsa de traducători şi redactori din ţară.

Domnul Ülkü, cu frica că cineva ar putea să îşi dea seama că a preluat cuvântul „a se focusa” de la acest profesor „Chamur” încoronat în SUA şi ar putea să râdă de el – această frică nefiind inutilă deoarece auzise cu propriile urechi când studenţii îl numiseră în batjocură Focus Altay – nu folosea acest cuvând în propriul cerc nici dacă-i venea pe vârful limbii, dar în călătorii recupera, folosindu-l din plin.

Ülkü Birinci era un om care călătorea foarte mult, dar numai în ţară. În străinătate ieşea foarte rar. Ultima dată acum doi ani când fusese invitat la un simpozion în Albania la Universitatea Tirana radiase de fericire. Dar ghinion, cu trei zile înainte trebuise să se opereze urgent de hemoroizi şi nu mai putuse pleca. Doamna Şenay însă văzuse toate locurile posibile de la Dubai la Mexico City şi de la Saint Petersburg la Veneţia. Domnului Ülkü nu-i venea să creadă. Dacă ar fi fost o femeie frumoasă ar fi înţeles, s-ar fi gândit că are pe cineva care să o plimbe, dar i se părea că nici nu te puteai uita la ea. Dacă ar fi ştiut că rămăsese foarte puţin până ce băncile care i-au dat credit de consum doamnei Şenay pentru a-şi umple borseta încăpătoare cu sandwich-urile cu unt şi salam împăturite cu şerveţele pe care le luase de la hotelurile ce serveau mic dejun suedez, pentru a se îmbrăca cu pantaloni scurţi XXL care nu-i acopereau genunchii rotunzi, sau pentru a face încontinuu fotografii cu pălării de paie să-i pună sechestru s-ar fi liniştit, dar nu ştia asta.

Domnul Ülkü era un om cu memoria foarte încărcată. Într-adevăr conştientiza că o mare parte din ce acumulase era inutil. Nu era atât de prost încât să-şi creadă valoroase ideile banale. Dar de mult timp nu îl mai deranja asta. Pentru că nu se putea ajunge cu salariul de la universitatea săracă unde lucra, era nevoit să facă expuneri de rutină pentru a mai face ceva bani. La început era şi el uimit că la speech-urile unde prezenta idei de mult învechite avea parte de reacţii pozitive ca şi când ar fi prezentat ceva cu totul nou, dar mai apoi se obişnuie.

Însă doar se obişnuie. Nu deveni un fan al său doar pentru că ideile sale învechite aveau parte de reacţii favorabile. Era pe deplin conştient de ceea ce era, ce devenise, unde vroia să ajungă şi unde rămăsese. Oricum, aceste reacţii pozitive îl încurajaseră să spună tot ce-i trecea prin minte, să-şi exprime cu îndrăzneală în cuvântări ideile care nu urmăreau nici o logică.

Dar cum nimeni nu mai căuta o logică în expunerile pe care le asculta, şi chiar dacă găsea nu se obosea să o urmărească, speech-urile pe care le orna cu mici anecdote, cu poze simpliste pe care le lua de pe internet erau foarte căutate şi în felul acesta domnul Ülkü putea continua să se plimbe din oraş în oraş dând conferinţe contra cost. Era nevoit să ţină aceste conferinţe. În caz contrar, n-ar fi putut plăti în fiecare lună pensia alimentară soţiei cu care începuse încă din prima zi să-i pară rău că s-a însurat, dar cu care trăise cincisprezece ani cu gândul „stai că a venit copilul, stai că nu e timpul divorţului, să nu îmi afecteze cariera”, soţiei care-i luase şi chiloţii de pe el la divorţ şi fiicei care devenise avocata mamei.

Pupitrul se bălăngăni iar. Pixul albastru al domnului Ülkü se rostogoli şi căzu pe jos. Dacă nu s-ar fi abţinut ar fi tras una catedrei şubrede. Devenise un om din ce în ce mai nervos. Dar de ceva timp nu se mai enerva atât de tare, iar când simţea că întrece limita ştia să se oprească.

Ultima dată se enervă foarte tare acum trei ani când află că deja nu mai putea evita folosirea ochelarilor de apropiere. Cu dracii pe care-i avea nu se opri la culoarea roşie şi lovi taxiul din faţă. Deşi era vinovat, îl luă la bătaie pe şoferul de taxi şi după ce îi învineţi ochiul ajunseră la poliţie. Când comisarul îl puse să se îmbrăţişeze şi să se împace cu şoferul cu care se gâtuise şi care la masa de prânz servise mâncare de fasole cu ceapă, se gândi „preţul nervilor!”

De fapt se enervase pentru a-și acoperi neputința, nu pentru că ar fi avut ceva împotriva ochelarilor. Îi era frică de îmbătrânire pentru că își dăduse seama că nu făcuse nici unul din lucrurile pe care și le propusese, tot amânându-le cu gândul „încep mâine, rezolv în curând, mai e timp, azi, mâine..”, și înțelesese ca printr-o străfulgerare că era prea târziu pentru multe din visele sale, deși încerca să nege.

Se duse la doctor după ce se convinsese pe sine de faptul că astigmatul îi înaintase, pentru că oricât îndepărtase de ochi nu putuse să citească prospectul unor vitamine nou ieșite pe piață care conțineau antioxidanți. Aceasta fusese de fapt ziua când se înțelesese că a îmbătrânit, dar nu vroia să accepte.

Se supărase tare pe oftalmologul Berkay Özberk pentru că-i spusese fără menajamente „A venit vremea de mult să purtați ochelari de apropiere”. Doctorul își agățase ca o potcoavă pe pereții cabinetului fotocopiile color mărite ale diplomei care arăta că era absolventul Facultății de Medicină a Universității Hacettepe, diplomei de specialist și ale altor certificate de la West Virginia University's School of Medicine. Deși tânărul doctor nu folosea aceste cuvinte către pacientul care venise cu astigmat pentru a-și râde de el, însă dacă în loc să spună „A venit vremea de mult”, ar fi spus politicos „Nu este neapărat necesar, dar v-ați gândit și la posibilitatea să purtați ochelari de apropiere?” n-ar fi fost o problemă pentru el. Dar modul batjocoritor în care tânărul doctor îi dădea de înțeles că îmbătrânește îl deranjă foarte tare.

Doctorul oftalmolog Berkay Özberk nu avea obiceiul să își enerveze pacienții. Dar domnul Ülkü care își dădea pe spate cu mândrie coama de leu cu două trei fire de păr cărunt pe tâmpile, menționând moda cheliei cu un zâmbet șmecheresc pe marginea buzelor, îl scoase din sărite pe doctor. Adevărul este că domnul Ülkü nu avea nici el intenții rele, doar spusese o vorbă nelalocul ei, așa cum făcea de multe ori, după ce remarcă un poster pe perete. Și toată tensiunea de-aici începu.

În fotografia mărită de zeci de ori și făcută poster se pozaseră doctorii serviciului de oftalmologie al acestui spital nou deschis, elegant și scump, din întâmplare toți bărbați cu haine, statură și priviri asemănătoare, înșiruiți umăr la umăr, cu zâmbete care le dezvăluiau dinții ca perlele. Erau unul mai arătos ca altul, bine făcuți, și de pe fața fiecăruia se citea încrederea în sine. Dar tot din întâmplare, toți erau rași în cap. Pentru că unii încărunțiseră devreme, iar alții începuseră să chelească în vârful capului, toți găsiseră soluția de a se rade în cap, iar posterul care se forma din înșiruirea capetelor fără păr ale acestor tineri doctori lăsa impresia existenței unei autorități deranjante, a unei clase superioare.

Pe domnul Ülkü care în ultima vreme se simțea slab, neputincios și nega faptul că îmbătrânește, îl bufni râsul când se uită la poster și îi trecu prin minte că acești tineri doctori plini de ei ar putea avea complexul cheliei, și în același timp își trecu mâna prin părul bogat. Berkay Özberk văzu îndată zâmbetul de satisfacție și gestul care îi dezvăluia gândurile.

Dacă domnul Ülkü n-ar fi simțit nevoia să răspundă privirilor întrebătoare ale tânărului doctor, tensiunea nu s-ar fi mărit. Dar nu vru să rămână mai prejos decât arătosul care se vedea după gâtul muscular că petrecea cel puțin trei dimineți pe săptămână la sala de sport. Spuse fără să simtă nevoia să-și ascundă zâmbetul răutăcios „De când a apărut moda capului ras nu se mai înțelege cine-i chel și cine nu”. Doctorul în familia căruia toți bărbații sufereau de chelie, nu lăsa fără replică această mutare și nerămânând mai prejos în privința înțepăturilor, îi dădu de înțeles domnului Ülkü că trecuse de mult de vârsta tinereții.

Consultația fu foarte tensionată. Domnul Ülkü care nu fusese în stare să intre la medicină, mai mult, cu toate că acceptase un banal program de seminarii de trei luni la cea mai slabă universitate și cu toate încercările lui nu reușise să pună piciorul pe continentul American se enervă pe doctorul tânăr, sportiv și cu certificate de toate mărimile, iar doctorul îi invidie vădit părul ca o coamă de leu și fu iritat de orgoliul său nemeritat.

Nu se mai pregătea așa de mult ca înainte pentru conferințele pe care le ținea la cererea firmelor de medicamente. I se părea deajuns să dea impresia că spune lucruri foarte importante și pline de înțeles, să povestească câte ceva astfel încât firma de medicamente să rămână mulțumită. Altădată, pe când visele îi erau încă proaspete, muncea zile întregi pentru a spune ceva cu adevărat plin de înțeles. Dar de mult timp o lăsase baltă, se uita numai la bani. Se gândea că într-un orașel de provincie nu era deloc necesar să țină un speech foarte bine pregătit. Se mulțumea să țină trează atenția auditoriului, oricum mai mult nici nu i se cerea. De aceea introducea în articolele sale poze îndrăznețe pentru provincie, dar care să nu-i supere nici pe conservatori, poze cu picioare de femei și sâni plini ai căror sfârcuri nu se vedeau.

Iar acum, de câte ori arăta cu indicatorul luminos sânul de pe fotografia proiectată pe perete, studenții de la facultatea de medicină de la capătul celălalt al orașului trimiși cu forța de profesorii lor

și pacienții de la neuropsihiatrie care, așteptându-și rândul la consultație descoperiseră salonul de conferințe ca loc ideal de dormit, începeau să deschidă ochii. Domnul Ülkü știa că metoda pentru a recăpăta atenția pierdută a auditoriului era sexualitatea și folosea această informație ori de câte ori era nevoie.

Pupitrul cu un picior mai scurt din salonul de conferințe al Spitalului de boli mintale cu o istorie lungă, din orașul de pe malul Mării Negre, fusese așezat să stea puțin într-o parte. Astfel putea vedea lejer și auditoriul, și pânza albă care acoperea tot peretele din spate și pe care omul de serviciu Ziya fără ureche, însărcinat cu întreținerea și curățenia salonului ura să o deschidă și să o închidă în fiecare zi de conferință.

Pânza era foarte importantă pentru domnul Ülkü pentru că pe această pânză reflecta cu ajutorul power point-ului și al caracterelor „comic sans” articolul oricum simplist, dar scris pe paragrafe pentru a fi simplificat și mai mult și fotografiile care nu aveau o legătură directă cu subiectul. Avea obiceiul să folosească la fiecare început de paragraf semnele cele mai uzuale și banale. Deasemenea îi plăcea la nebunie să facă cu ochiul persoanelor cu care își scria pe camerele de chat, cu care simțea o deosebită plăcere să folosească fraze erotice, persoane care foloseau nick name-uri cu subînțeles și de ale căror sex nu putea fi niciodată sigur, și să trimită smile-uri simple de genul pupici. Prinsese foarte bine limba chat-ului. Făcea parte din nenumărate grupuri ciudate de pe internet. Bineînțeles că acești prieteni de chat cărora le trimisese fotografiile false și care aveau nick name-uri pe cât se poate de erotice insistau să se întâlnească pe „Reel”.

De când divorțase nu se poate spune că nu-i trecuse prin minte să accepte măcar una două din aceste invitații la întâlnire. Adevărul este că, în ciuda faptului că o scăpase la milimetru pe Selcen Akbaş, nu ducea deloc lipsă de atenția femeilor obosite și aproape trecute din anturajul lui. Nu avea nevoie de personajele interesate de sex din lumea misterioasă a internetului care nici nu se știa ce erau. Dar chiar și așa, atenția femeilor din jurul lui nu putu să împlânzească diavolul fanteziei care intrase în el fără să-și dea seama. Când trecea în fața ecranului, chiar dacă diavolul care se trezea în el îl îmboldea într-una, nu îndrăznea să facă pasul spre realitate și prefera ca aceste persoane cu care vorbea ore întregi și fără limite nopțile, mirându-se și el de propria-i putere de imaginație, să rămână în lumea ireală.

Pe domnul Ülkü, cuvântul „zebb” pe care și-l alesese ca nick name îl ajuta să intre indirect în lumea imaginară a internetului. Această lume ireală era spațiul intim în care intra în nopțile când se simțea prins în ghearele singurătății (adică destul de des) și unde, îndepărtându-se mult de propria existență, se pierdea în străfundurile dorințelor reprimite, unde găsea un nou Ülkü. Uneori, în timpul zilei, și încă în momente în care era alături de persoane foarte serioase, își amintea de aceste nopți și, crezând că rușinea pe care o simțea din cauza convorbirilor erotice de joasă speță pe care le avusese în camerele de chat i se reflecta pe față, începeau să îi tremure mâinile și picioarele. Și în dimineața aceasta avu un sentiment asemănător și simți că sudoarea i se scurse pe șira spinării, udându-i leoarcă cămașa.

Îi era frică. Îi era teamă că la întâlnirea în lumea reală cu acești chat-eri profesioniști ale căror poze era sigur că nu le aparțineau și despre care nu avea nici cea mai vagă idee cine ar putea fi, nu ar putea să-și mai îndese la loc de unde ieșiseră dorințele erotice, îi era o frică teribilă că nu s-ar mai putea întoarce la identitatea sa reală de academician, de om serios și de încredere.

În afară de pupitrul care se bălângănea, scena pe care se aflau niște boxe vechi și prăfuite, emblema înnegrită de atâta stat a acestui spital care nu avea nici măcar o fereastră cu vedere la mare și afișele de pânză ale sponsorilor locali alături de steagul Turciei decolorat de atâta spălat, se afla chiar în fața intrării care se făcea pe o ușă mult prea îngustă pentru mărimea salonului. Dușumeaua putrezită, roasă pe alocuri era acoperită cu un linoleum ieftin imprimat cu desen ce imita parchetul. Vârfurile rupte ale lemnului putrezit reușiseră să găurească deja linoleumul și podeaua era cu denivelări.

Omul de serviciu Ziya fără ureche ura să ștergă acest linoleum care fusese pus la instrucțiunile doctorului șef Demir Demir atunci când acesta înțelesese că schimbarea parchetului ar fi fost prea scumpă. Apa cu detergent de pe linoleumul pe care-și aducea aminte să îl ștergă de fiecare dată cu cinci minute înainte de conferință nu se usca de nici un fel și se întâmpla deseori ca doctorul șef și invitații săi să fie în pericol de alunecare. Ba mai mult, de când televiziunile locale începuseră să filmeze fiecare eveniment, Primarul Tacettin Başusta și Prefectul adjunct Hikmet Keleşoğlu care se întreceau în a da o atenție deosebită prin participarea lor la aceste conferințe alunecaseră, iar câteva alte persoane chiar căzuseră.

O dată fu invitat prietenul doctorului șef de la internat, Erdem Bakırcioğlu. În anii când învățau la liceul Galatasaray, stăteau în același internat și dormeau în paturi suprapuse, iar nopțile fugeau și își

făceau de cap în Beyoğlu. De câte ori pomenea de acei ani, nu putea să nu folosească clișeuul „În Beyoğlu nu se ieșea fără șapcă”. În acest oraș aflat la sute de kilometri de Istanbul toată lumea ascultase amintirile din tinerețe ale doctorului șef; toată lumea știa deja că în Beyoğlu nu se ieșea fără șapcă, iar în cofetăria care mai de care mai faimoase precum Löbon și Markiz, personalități foarte importante care dăduseră un sens vieții culturale și artistice ale vremii se întâlneau pentru conversații despre artă, că o dată, în cofetăria Markiz, doctorul șef avu onoarea să strângă mâna maestrului Yahya Kemal, și în aceeași zi îl văzu pe Sait Faik ieșind de la cinematograful Elhamra, și că în altă zi în timp ce se plimba pe stradă îl urmări în deaproape pe Ayhan Işık și observă că era un om foarte gentil, dar aceste informații nu interesau desigur pe nimeni.

Și nici măcar nu erau adevărate, erau simple invenții ale doctorului. Ce-i drept îl văzuse de departe pe Ayhan Işık, dar în anii când învăța la Galatasaray nu știa altceva despre Sait Faik sau Yahya Kemal decât locul lor în istoria literaturii. Doctorul, care credea că ambii au trăit până aproape de zilele noastre, învăța la școala primară din Antakya căreia îi zicea „Anteke” pe vremea când Sait Faik și Yahya Kemal băteau Beyoğlu.

Prietenul de la internat al doctorului, domnul Erdem, era un birocrat pensionat care fusese director mulți ani la Căile Ferate Turce. Fusese invitat de doctor în persoană să vorbească despre un subiect stupid ca „Folosele călătoriilor cu trenul asupra sănătății mentale”. Doctorului Demir nici nu-i trecuse prin cap că aceste călătorii ar putea fi folosite pentru sănătatea mentală, dar fu chiar el cel care îi propuse acest subiect prietenului său. Vroia să depene amintirile vremurilor de demult împreună cu prietenul său, spunându-și „ Ce vremuri, frate, nu se ieșea în Beyoğlu fără șapcă!” Totodată vru să-și arate recunoștința față de acest prieten care îl suna deseori să-l întrebe de sănătate, care de fiecare dată când ajungea la Istanbul era o gazdă perfectă și nu uita la fiecare sfârșit de an să-i trimită o felicitare, plătindu-i toate cheltuielile din veniturile spitalului. Când a trebuit să găsească un subiect pentru conferință, nu-i veni în minte altul despre care o persoană de la căile ferate ar fi putut vorbi într-un spital de sănătate mentală.

Doctorul Demir Demir ar fi putut desigur să nu se atingă de veniturile spitalului și să îi invite direct acasă pe prietenul de la internat împreună cu soția, însă soția sa Sevim Demir nu vroia acasă la ea musafiri care să rămână peste noapte. Doamna Sevim care se căsătorise cu domnul Demir pe când era încă studentă la colegiul de asistente medicale și își abandonase cariera înainte de-a și-o începe, suferea de o boală obsesiv convulsivă, un fel de manie a curățeniei. În casă nu se putea liniști până nu spăla toate locurile atinse de către străini cu dezinfectant, căruia pentru că era din Ankara îi spunea „apă oxigenată”, și din acest motiv era reticentă atât la musafirii care rămâneau, cât și la cei care nu rămâneau peste noapte. Dar fie poziția doctorului șef, fie cercul larg de prieteni și rude al doamnei Sevim îi obligau să primească musafiri destul de des. În aceste cazuri, deși știau că este total contrar tradițiilor și obiceiurilor orașului, își primeau musafirii mai importanți la restaurantul Sultan aflat în hotelul Elmas de cinci stele de pe malul mării, iar pe cei mai puțin importanți la cofetăria Trei frați, care era cel mai elegant loc de pe Bulevardul Atatürk aflat de-a lungul malului mării, cofetărie faimoasă pentru desertul numit sumuhallebisi, servit deasupra cu esență de trandafiri și nucă de cocos.

Starea doamnei Sevim era gravă, obsesia pentru curățenie se accentua pe zi ce trecea. Doctorul în fiecare seară la venirea acasă își scotea hainele în antreu și rămânând numai cu lenjeria intimă mergea direct în baie. Se obișnuise atât de tare cu asta, încât continua acest obicei chiar și când soția nu era acasă; nu numai că nu intra în dormitor cu hainele, dar nu putea face nici un pas în casă fără să se dezbrace. Din păcate nici el nu conștientiza gravitatea situației. Oricât de nepreocupat era în privința curățeniei când era afară, atunci când punea piciorul în casă devenea o copie a soției sale. Dar pentru că nu considera asta o problemă, nu-i prescria nevastei nici un tratament.

Cu câțiva ani în urmă, în calitate de șef al uneia din puținele spitale de boli mintale din țară, participase împreună cu soția la un congres de psihiatrie organizat la Istanbul. În cele trei zile de congres, doamna Sevim colindă orașul de-a lungul și de-a latul, de parcă Istanbulul ar fi fost un cazan și ea polonicul. Femeia care nu putea face nici un pas fără servețele dezinfectante nu scăpă ocazia să vadă nici Kapalıcaşı și nici bazarul din Ulus. Chiar dacă simțise nevoia ardentă de a se spăla pe mâini după fiecare obiect atins, pasiunea pentru cumpărături o copleșise, cumpără o grămadă de haine pe care la venirea acasă le luă pe rând cu vârful degetelor și le aruncă în mașina de spălat, iar încălțăminte, gențile, curelele și bijuteriile pe care și le cumpăraseră, după ce se sătură, le împrăstie în dreapta și în stânga. Doctorul Demir în schimb, petrecu primele două zile adormind la sesiuni și conversând în pauze cu vechii prieteni. A treia zi, pe care doamna Sevim preferase să o rezerve cumpărării unei genți, o imitație Louis Vuitton dintr-un magazin în pasajul İnci din Pangaltı, el preferă să o petreacă cu prietenul de internat, domnul Erdem.

Domnul Erdem îl luă pe doctor de la ușa Centrului de conferințe Lutfi Kırdar, soția sa se scuzase că nu li se putuse alătura din motive de sănătate, și tot mergând, intrară într-unul din restaurantele elegante din hotelul Hilton. Burocratul pensionat care, ca întotdeauna, îl primea regește, fu primit la rândul lui cu o atenție deosebită la hotel și acest detaliu nu scăpă din ochii doctorului. Din acest motiv vru să-i arate și el prietenului puțin din puterea și rafinamentul său; rezervă un suit la hotelul Elmas plătind diferența de la o cameră obișnuită din buzunar; la acea dată biletele electronice nefiind încă foarte răspândite, atașă la biletul de avion dus-întors pe care i-l luase de la o agenție de turism un mesaj scris cu cerneală neagră: „Dragului meu prieten, pe care-l aștept cu nerăbdare”.

Soția lui Erdem Bakırcioğlu, doamna Bedia fusese invitată dar nu putuse veni. Femeia era foarte în vârstă, era mai mare decât soțul ei cu șaisprezece ani, avea șaptezeci și cinci de ani și cea mai mare teamă a ei era să nu moară pe drumuri. Din această cauză nu trecea din Tarabya de unde stătea de mai mult de douăzeci de ani nici măcar pe partea asiatică, nu putea nici măcar să meargă la Kanlıca, cartierul ei drag unde-și petrecuse copilăria sau la vila din Bülbüldere, numită vila cu trandafiri datorită trandafirilor cățărători minunați ce-i acopereau poarta, unde își petrecuse cele mai dramatice momente din viață. Ieșea afară foarte rar. Din acest motiv nu-și putuse însoți bărbatul și se mulțumi să trimită un cadou și un mesaj: „Pentru domnul doctor Demir și distinsa sa soție, doamna Sevim, cu dragoste” și „îi rog să primească acest dar”.

Doctorul își luă prietenul de la aeroport cu mașina de protocol a spitalului pe care o făcuse lună, îl duse la hotel și îl cază. În timpul cinei de la restaurantul Sultan a cărei factură bineînțeles că urma să fie plătită din veniturile spitalului, burocratul pensionat îi oferi doamnei Sevim cadoul trimis de soția sa. După mărimea pachetului închipuindu-și că înăuntru este o ramă din argint, doamna Sevim îl desfăcu entuziasmată, dar când dinăuntru ieși icoana în culori șterse și fără ramă a Sfintei Maria care îl purta în brațe pe Isus, nu-și arătă deziluzia din politețe.

Doamna Bedia care-i trimisese acest deosebit cadou distinsei soții a doctorului era o femeie căreia îi plăceau foarte mult antichitățile, în mod regulat îi veneau acasă cataloage de licitație. Avea o cultură vastă când venea vorba de antichități și case vechi. Începuse să-și facă această cultură încă de când era mică. Tatăl ei era unul din faimoșii iaurtgerii din Kanlıca, fermierul Hulki.

Fermierul Hulki, care avea un grajd cu cincisprezece vaci și o mică fabrică de iaurt și brânză pe una din străzile ce coborau spre mare, începuse această treabă la o vârstă la care putea fi considerat un copil, în timpul ocupației engleze. Chiar și pe vremea când Anatolia ardea în flăcări, asigura necesitățile de lapte, iaurt și brânză ale familiilor otomane nobile care chiar de le-ar fi căzut nasul nu s-ar fi aplecat să-l ia, câștigând bani frumoși, iar când nu-și putu plăti datoria la stat pentru impozitul pe venit și marfa îi fu scoasă la mezat, din puținul care-i rămăsese reuși să pună mâna pe mica dar drăguța vilă a evreului imigrant Rifat Mustaki care importa tot felul de mărfuri neînsemnate de la gumă de mestecat la tocure de uși și de la pesticide la dantele într-o cămăruță din hanul Sirkeci Nemlizade.

Fiind sigur că își vor da seama de greșeala făcută și vor renunța la această taxă crudă și nedreaptă căreia îi spuneau taxa pe venit nu-și luase nici o măsură de precauție, așteptând până în ultimul moment. Dar când veni ultima zi trebui să găsească o soluție de urgență. Ori mergea la Aşkale să muncească la construcția căilor ferate, ori făcea pe dracu-n patru și își plătea datoria.

Câteva luni mai târziu își aduse banii care stăteau frumușel în cea mai sigură bancă din Elveția. Dar când fermierul Hulki, pe lângă faptul că nu a mai vrut să-i dea vila înapoi, îl și amenință că dacă nu evacuează vila într-o lună îl dă în judecată, sărmanul om rămase mut de uimire.

Familia Mustaki părăsi vila în grabă printre lacrimi. Hulki, care stătea într-o casă cu două etaje imediat în spatele fabricii de brânză din cărămidă, își luă soția și copiii și se mută repede la vilă. Rifat Mustaki nu putu suporta gândul că omul care-i aducea iaurt de atâția ani îl păcălise în halul ăsta. Vându tot ce avea, își luă odraslele și se mută în Hayfa, lângă rude.

Bedia avea nouă ani. Își petrecu prima noapte nevenindu-i să creadă că de-acum încolo avea să trăiască într-o vilă. Dar în scurt timp se obișnuie și cu vila, și cu viața de acolo. Se obișnuie într-atâta încât nici nu-și mai amintea că nu se născuse în această vilă mică dar șic, în geamurile căreia se auzeau stropii de la valuri când bătea iodosul, ci într-o casă de lemn care se zguduia la fiecare pas, cu metal de la tuburile de gaz bătut pe marginile geamurilor, o casă de lemn dărăpănată și uitase că atunci când se mutară în casa din cărămidă cu două etaje la șase ani avusese impresia că se află într-un palat.

Situația lor era stranie totuși. Cu toate că stăteau într-o vilă, tatăl lor venea acasă în fiecare seară mirosind a brânză acră; și pentru că nu avea băieți, își trimitea fata să ducă lapte și iaurt la conacele și vilele unde oamenii își continuau viața fără griji pe plan politic, economic și social, în ciuda noului stil de viață care începea să fie adoptat în capitala proaspetei republici Ankara. Bedia, care știa

că încă nu făcea parte din clasa socială care trăia în vile, cu ajutorul vorbei dulci și a inteligenței, își făcu prieteni din înalta clasă și învăță de la ei gentilețea, bunele maniere și delicatetea, iar de la liceul Notre Dame de Sion unde reuși cu greu să-l convingă pe tatăl său s-o trimită, învăță limba franceză.

Era o fată frumoasă, care atrăgea atenția. În perioada când studia Filologia franceză la Facultatea de Litere, lucra în timpul liber ca manechin la prezentările de modă ale croitorilor renumiți ai vremii. După o prezentare de la hotelul Hilton, se întâlni cu domnul Tarık, proprietar al unei papetării și al unei fabrici de caiete. Omul era cu douăzeci de ani mai mare decât Bedia, dar era foarte carismatic și arătos, era un om de salon în adevăratul sens al cuvântului. Cu gesturile și înfățișarea unui om cu gusturi alese și mai cu seamă cu ochii săi negri care atrăgeau privitorul ca un magnet, era favoritul femeilor din înalta societate din acea vreme. Se înțelege că domnul Tarık, care avea o slăbiciune pentru tot ce era frumos, reuși să o cucerească pe Bedia în scurt timp și în câteva luni se și căsătoriră.

Dar femeia avu un mare șoc încă din prima săptămână a căsătoriei. Află de la surorile domnului Tarık care veneau una două la vilă împreună cu toată familia lor și care, odată venite nu mai știau să plece, că soțul ei avea un băiat de șase ani, și cum asta nu era de ajuns, ieși la iveală că nu era patronul papetăriei din strada Hilalihakmer și a fabricii de caiete din Piyalepaşa, ci doar asociatul cu acțiuni mai puține. Și ce era mai rău, era doar chiriaș al vilei cu trandafiri cățărători după trandafirii căreia era înnebunită.

La întoarcerea din luna de miere avură o ceartă cumplită. Domnul Tarık susținea că nu avusese intenția să ascundă existența fiului său, că fosta soție nu-i arătase băiatul de când se despărțiseră și din acest motiv nu se simțea ca un tată, iar în ceea ce privește vila în care stăteau îi spusese: „Eu ți-am spus că stau la vilă, dar nu ți-am spus că vila este a mea!”

După cearta care dură toată noaptea, în afara faptului că se supăraseră rău că domnul Tarık nu-i spusese nimic despre fiul său, înțelese că omul nu o mințise în nici un fel și că ea presupusese existența acestei avuții de una singură; acceptă că era vinovată pentru această situație. Cum era îndrăgostită până în vârful urechilor de el, nu mai lungi povestea, hotărî să-și trăiască din plin viața alături de acest soț arătos și pezevenghi dornic de distracții. Și oricum se întâmpla exact așa cum spusese, nu aveau nici o legătură cu prima soție și cu fiul lui. Domnul Tarık nici nu-l vedea la față pe fiul său și nici nu vroia să mai aibă vreun copil. Din această cauză era speriat de moarte ca Bedia să nu pomenească de un nou copil.

Dar nu dură mult, Bedia îi spuse foarte hotărâtă că nu vrea copii și domnul Tarık se liniști. Chiar dacă i se trezea pentru jumătate de oră instinctul de mamă la vederea bebelușilor ca bulgării de zăpadă, care râdeau dulce, nu vroia sub nici o formă copii pentru că doar gândul de a fi însărcinată îi repugna. În plus, duceau o viață minunată. Într-adevăr, vila nu era proprietatea domnului Tarık, dar omul slavă domnului câștiga foarte bine. Dorințele și pofta de viață le erau asemănătoare. Începură să-și trăiască viața la maximum, fără să se rețină de la nimic. Viața lor fericită petrecută în localurile cele mai la modă dură aproape douăzeci de ani. Apoi avură loc niște evenimente foarte triste și se despărțiră într-un mod neașteptat. Cu toate că Bedia nu rămase cu nimic concret, rămase cu un stil de viață specific burjuaziei.

Această doamnă fină ale carei cunoștințe despre antichități uimeau pe oricine, căutând un cadou frumos pentru soția doctorului, văzu într-unul din cataloage icoana Sfintei Maria care ținea în brațe pe Isus și doar pentru hatârul dragului prieten al soțului său, doctorul, urcă într-un taxi și se duse tocmai pe strada Bronz în cartierul Nişantaşı. După ce Erdem Bakırcioğlu oferă darul ales trimis de soția sa, vorbiră despre icoană. Doamna Sevim nu interveni în discuție, dar doctorul lăudă gustul ales al doamnei Bedia. Petrecură noaptea exact cum vroia doctorul, spunându-și „Ce vremuri prietene, nu se ieșea fără șapcă în Beyoğlu!” și povestindu-și amintirile de la internat.

Doamna Sevim care avea impresia că icoana era plină de microbi, nu mai putea sta locului. Noaptea târziu când se întoarseră acasă, șterse icoana de nenumărate ori cu dezinfectant. Nu știa ce să facă cu cadoul primit. Îl puse pe un perete, nu se potrivea, îl puse pe alt perete, nu se potrivea nici acolo. Îl lăsa într-un colț. Cum dimineața următoare în timp ce pregătea micul dejun în grabă scăpă pe jos și sparse suportul de cratițe de porțelan, puse ibricul fierbinte din mână pe icoană. Pe fața Sfintei Maria și pe micul Isus din brațele ei rămase semnul de la ibricul fierbinte și culorile păliră în formă de cerc. Aurele de pe capetele Sfintei Maria și a lui Isus pieriră sub arsură. Din acel moment doamna Sevim folosi icoana ca suport de cratiță. De fiecare dată când punea cratițele fierbinți pe ea se gândea că mor mii de microbi și devenea mai fericită.

La instrucțiunile doctorului șef mulți dintre angajații spitalului luaseră loc în sală să nu rămână scaune goale și doctorul să nu se facă astfel de râs față de prietenul său. Toată lumea aștepta

stresată cuvântarea acestui prețios prieten din tinerețe. După introducerea impresionantă a doctorului șef, birocratul pensionar ieși pe scenă pentru a vorbi despre „Amintirile unui călător cu trenul” mai mult decât foloasele călătoriilor cu trenul asupra sănătății mentale.

Birocratul pensionar îmbrăcat cu un costum foarte elegant gri fume făcut special la unul din croitorii renumiți ai Istanbulului tocmai urcă pe scenă și făcu doi pași și, călcând pe o băltoacă de detergent care nu se topise încă, alunecă pe fund de la un cap la altul al scenei acoperite cu linoleum; în timp ce aluneca, pantalonii călcați cu dungă se ridicară până la genunchi și auditoriul privi cu uimire nu felul cum prietenul de la internat al doctorului șef alunecă de la un cap la altul al scenei, ci jartierele de mătase care-i susțineau ciorapii.

Vedeau acest accesoriu straniu pentru prima oară. O parte din auditoriu crezu că birocratul are probleme cu piciorul și jartiera este un fel de proteză medicală, și asta deoarece bătrânul doctor Nurettin Kozanlı spuse că obiectul straniu pe care îl văzuseră era o proteză ortopedică recent descoperită folosită pentru a îndrepta tibia curbată. Domnul Nurettin, căruia soția decedată îi spunea pe scurt Norttin, era foarte sincer, nu glumea. Își amintise foarte vag că citise un titlu de articol de genul „Spuneți adio picioarelor crăcănate” într-unul din cotidienele adresate persoanelor care știau numai să scrie și să citească și se gândi „Asta trebuie să fie proteza despre care scria în ziar”

Domnul Nurettin, care trecuse de șizeci de ani, era un om interesant. Pe față avea o expresie tristă din naștere. Buzele întoarse exprimând inocența copilărească, alături de sprâncenele triste care dădeau impresia de ratat creau pe această față îmbătrânită un aer de om bătut de soartă, iar această expresie care se forma la întâlnirea zâmbetului cu tristețea îl terminau pe doctor.

Doctorul, care nu era un suflet foarte sensibil, fără să vrea îl îndrăgise pe domnul Nurettin; îi era milă de el, ba mai mult de atât, îi părea sincer rău pentru doctorul fără succes și îi trimitea lui pacienții a căror stare nu o considera gravă. Dacă ar fi avut încredere în priceperea lui i-ar fi trimis și din cei cu stare gravă, dar domnul Nurettin nu era în stare să pună diagnosticul nici măcar la o simplă angină sau o infecție de intestine. Bătrânul doctor reușea să-și țină deschis cabinetul datorită pacienților cu o stare socială precară care veniseră de ani de zile cu recomandarea doctorului șef.

Din păcate domnul Nurettin nu mai era prietenul doctorului șef. Relațiile dintre ei se răciseră rău. Cu patru cinci luni înainte ca prietenul de la internat al doctorului șef să țină cuvântarea în ciuda faptului că alunecase și căzuse, într-o duminică, pe când doamna Sevim în loc să iasă afară să ia puțin aer preferă să frece faianța care se murdărise de la pâinea prăjită cu ouă de la micul dejun, se întâlniră pe terasa Millet.

Doctorul șef și câțiva prieteni stăteau sub o adiere dulce de toamnă și jucau șeptică. Când îl văzu pe domnul Nurettin că se apropie, se trezi din nou în el acel sentiment de milă pe care nu și-l putu reține și îl invită la masă. Domnul Nurettin nu-l făcu să aștepte și se așeză imediat, privind cum se juca ultima mână. Apoi vorbiră despre verzi și uscate și despre șoseaua de-a lungul mării care în ultimii ani după ce fusese lovită deseori de inundații, se surpă și o bandă se făcu una cu marea.

Din una-n alta, începură a vorbi despre consilierul de la Primărie Latif Tibuk, care fusese prins de soția sa Asiye Tibuk într-unul din hotelurile centrale din oraș cu blonda naturală de un metru șapte zeci și opt, Anya din Moldova, despre doamna Asiye care cu televiziunea după ea o fugări pe holurile hotelului pe Anya, și când în final o prinse o târâse de păr pe fata pe jumătate goală; și cu toate că această mare scenă fu transmisă zile de-a rândul pe Kanal SS, o televiziune locală, el nici nu se gândea să demisioneze.

În ciuda faptului că trecuseră aproape douăzeci de zile de la incident, oamenii din oraș încă mai comentau pe seama consilierului, care deși apărea clar pe ecran cu figura încadrată într-un cerc, mai putea spune „Acea persoană nu sunt eu!” Într-un final, Latif Tibuk fu nevoit să accepte că acea persoană era el, dar mai duse de nas publicul o perioadă spunând „Acest incident este un complot pus la cale de adversarii mei politici”

Asiye fu o sursă de inspirație pentru femeile care bănuiau că și soții lor aveau câte o Anya. Trăiau ca și când urmau să le atace în orice moment pe celelalte rusoaice care nu făcuseră nici un rău nimănui și așteptau momentul când ar putea să îi prindă pe bărbați pe picior greșit. Bărbații de la Marea Neagră care aveau și ei câte o Anya, o Tanya, o Natașa, Vera, Olga, Elena, Luba sau Tatyana pe de altă parte, erau siguri că nu vor fi prinși, și chiar dacă ar fi prinși, se gândeau că nevestele lor nu ar fi așa de arțăgoase ca Asiye Tibuk; vorbeau între ei cum de își dăduse-n petec Latif Tibuk și spuneau într-un final râzând cu accentul lor specific: „ Dacă mergi pe pământ, nu trebuie să-ți lași urma”

Anya care avea doar optsprezece ani, demonstră că era foarte versată; înainte ca Asiye să o prindă de păr, în timp ce se juca de-a v-ați ascunselea pe holurile hotelului, făcu cu mâna camerelor ce se ținuseră după ea și le trimisese pupici. Unul din cameramani fu captivat de picioarele de-un

metru ale fetei. Deși se chinuise atâta pentru a filma corpul pe jumătate gol, de parcă bărbații acestui oraș de la Marea Neagră nu vedeau destule blonde frumoase, totuși din cauza nepriceperii sale ecranul fu acoperit când de mâinile angajaților hotelului care nu vroiau să fie filmați, când de fusta cu imprimeuri și bluza care acopereau corpul solid al lui Asiye.

Însă șmecherul cameraman Tolga, fiul mătușii renumitului florar din oraș Onder, se arătă isteț: în loc să alege după Anya, îl filmă pe consilierul trecut de cincizeci de ani, cu părul de pe piept albit de tot, cu burta pe care abia și-o căra, încercând să se ascundă în micuțul dulap din camera de hotel. Latif Tibuk, care deși se știa vinovat tot mai încerca să iasă la suprafață, pentru a-l împiedica pe Tolga să-l filmeze în dulap, îi trase una între picioare, iar băiatul căzu strigând de durere. Canalele de televiziune transmiseră zile de-a rândul și strigătele băiatului care nu mai putea de durere, și picioarele ciudat de nepăroase ale lui Latif Tibuk pe care camera ce căzuse continua să-l filmeze în timp ce încerca să-și îmbrace de zor pantalonii. Cu timpul, după ce discuțiile despre evenimentele principale fură epuizate, veni rândul la picioarele consilierului albe ca laptele și fără nici un fir de păr de parcă ar fi fost epilate. Toată lumea interpretă această ciudățenie drept o problemă de circulație la picioare.

Asiye Tibuk, de un metru cincizeci și doi, șapte zeci și patru de kilograme, de patruzeci și șapte de ani, mamă a patru copii, din care o fată, în ciuda greutateii sale, văzu avantajele petrecerii unei părți din an adunând alune de pădure din tufele de pe pantele abrupte din grădinile din Kalkandere, Rize și nu i se tăie nici măcar o dată răsuflarea când o fugări pe Anya cu picioare lungi pe holurile hotelului. Tocmai când Anya se pregătea să arate semnul victoriei la camere, se și lipi de părul blond al fetei, răsturnând-o și târând-o pe jos. Angajații hotelului abia o scăpară pe Anya din mâinile lui Asiye.

Această rușinoasă întâmplare se transmise zile de-a rândul cu două litere „S” cu o culoare pală pe imagine la televiziunea locală numită „Kanal SS” de la inițialele patronului Soner Sarıkaya. Numele era citit cu încăpățănare „Kanal Es Es” de către studenții la media și așa-zii DJ aleși dintre fetele frumoase, când trebuia citit „Kanal Se Se”.

Patronul canalului, Soner Sarıkaya, după ce promovase de la o alimentară de cartier la market, înaintând cu rezeziune în acest domeniu datorită conjuncturii, își deschisese propriul canal de televiziune cu suportul rudelor care-i dădeau sfaturi. Soner Sarıkaya, care-și începea deseori cuvântările cu „În calitate de om de afaceri cu viziune...” îl laudă întâi pe Tolga pentru că filmase picioarele nepăroase ale consilierului care se ascundea în dulap, pentru ca mai apoi să îl dea afară.

Televiziunea lui Soner Sarıkaya în loc să câștige bani, îi cheltuia cu nemiluita, iar reclamele locale pentru care luau câțiva bănuți nu ajungeau pentru a salva situația. Soner cu viziune și pretenții demonstră cu această ocazie că nu este un bun om de afaceri, ci un nerușinat care nu cunoaște limite. Îl șantajă de-a dreptul pe Latif Tibuk, pe care îl invită să negocieze pentru a opri materialele transmise în defavoarea sa. Latif Tibuk, care făcea să meargă cu greu un ziar local rămas de la tatăl său, după ce se asocia la canalul de televiziune cu un capital gros în schimbul opririi acestor transmisii care-l denigrau, îl și dădu afară pe Tolga.

Tolga, care deși venise în acest oraș numai pentru a face armata, se stabili până la urmă la insistențele vărului său și își găsi și de lucru la Kanal SS. Era atât de sigur că va transforma eșecul în reușită, încât luă sub braț caseta pe care făcuse o copie a evenimentelor și porni îndată spre Istanbul. Avea în mână o referință sănătoasă care-i demonstra talentul și credea că nu va fi deloc greu să își găsească de lucru la unul din nenumăratele programe de paparazzi transmise pe canalele naționale.

Dar a intra în acest clan nu era greu, ci imposibil. Era plin de paparazzi versați în Istanbul, nu mai era loc și pentru Tolga. Cum nu prea știa prea multe despre viața de noapte din Istanbul și ceea ce făceau personalitățile implicate în bârfe, Tolga se și întoarse în orașul de unde fusese dat afară. Era tot cameraman, dar de această dată nu se gândea să lucreze la televiziune.

Începură să se gândească împreună cu vărul florar Onder „Ce să facem...ce să facem...”. Onder care se credea inteligența-ntruchipată, nu se muțumea cu florăria și vroia neapărat să facă ceva cu care să iasă în evidență. Florarul care nu vorbea decât despre „cum să iasă în evidență”, se gândea ce ar mai putea filma Tolga în afară de nunți, aniversări și adunări, când îi veni o idee genială care demonstra că e un veritabil locuitor din zona Mării Negre. Pe când orașul mișuna de cameramani ce filmau nunțile, Tolga putea să filmeze înmormântările.

Cele două puncte comune ale nunților și înmormântărilor, și anume tradiția de a se lauda cu mulțimea venită și de a trimite flori stătură la baza acestei idei. Deși se răspândea repede obiceiul ca la înmormântări să se facă donații la organizații non-profit axate pe educație și mediu, fapt care îl enerva la culme pe Onder, încă mai erau mulți care trimiteau flori și coroane și cărora le plăcea să participe la înmormântările oamenilor de seamă ai orașului.

Se puseră imediat pe treabă. Onder anunță pe toată lumea că vărul său este cameraman la înmormântări. Avură un rezultat pozitiv în primă etapă. Cei cărora le plăcea să se laude cu mulțimea

venită la înmormântare începuseră să facă coadă la ușa lui Tolga. Și devenise într-atât încât se întâmpla ca oamenii să-și decalzeze cu o zi două funerariile pentru ca Tolga să-și poată face treaba liniștit. Önder și Tolga nu se mulțumiră nici cu asta. Deschiseră și o pagină pe internet cu titlul „Dumnezeu să vă ierte”. În afară de filmulețe de la înmormântări, afixau și anunțuri funerare și începuseră să primească chiar și reclame.

Dar treburile nu merseră așa cum își doreau, filmările funerariilor nu deveniră un obicei. Femeile își dădură seama că nu arătau deloc bine când plângeau și nu mai vrură să fie filmate în starea respectivă. Iar când oamenii serioși din oraș începură să critice cu îndârjire pe cei care prin intermediul funerariilor vroiau să creeze o diferență de clasă socială, treburile lui Tolga și Önder încet încet se răriră și după un timp nu-i mai chemă nimeni pentru filmări. Dar cei doi șmecheri, în acest scurt timp își făcuseră cunoștințe destule, și reușiră să treacă cu ușurință de la înmormântări la nunți.

Domnul Latif care nu reușise să păcălească nici publicul, și nici pe soția sa cu negarea și teoriile sale de complot, scăpase cu câteva fraze de genul „am fost tentat de diavol” și se întoarse acasă. Poză în familia fericită alături de copii și soția încrunțată Asiye, a cărei supărare i se citea încă pe față, iar mai apoi cedă șantajului lui Soner Sarikaya și deveni asociat la Kanal SS.

Domnul Latif, care deținea cele mai mari reprezentanțe din oraș ale firmelor Aygaz, Arcelik și Istikbal Mobilya, nu era un om departe de media. Era proprietarul ziarului „Știri din popor” rămas moștenire de la tatăl său, un cotidian în douăsprezece pagini care se vindea în oraș și în împrejurimi cam în șase sute de exemplare color și cu imprimare ofset. Articolele de doi bani pline de greșeli de ortografie și de exprimare erau scrise de el însuși. Când deveni asociatul televiziunii, încercă să facă pe „anchorman-ul”, dar nereușind să citească textul cu ajutorul aparatului renunță în aceeași noapte.

Doctorul șef și domnul Nurettin începură să discute despre ultimul articol al consilierului care, de când fusese prins cu Anya, folosea un limbaj mult prea agresiv de parcă ar fi vrut să-și acopere vina. Deodată începură să se certe. Doctorul spuse că nu era frumos din partea lui Latif Tibuk să spună despre adversarii politici, toți copiii ai aceluiași oraș, că sunt „vampiri” care sug sânge. Domnul Nurettin se uită țintă și îl întrebă „Și nu sunt așa?” Doctorul șef vru să treacă în mod diplomatic peste această întrebare nelalocul ei, dar bătrânul doctor cerea cu încăpățănare, cu insistență un răspuns, punându-l într-o situație dificilă pe doctorul șef în fața prietenilor săi. Discuția începu să se încingă. Tonul acestei discuții nu i se potrivea deloc acestei figuri cu zâmbet trist, care mișca pe oricine.

Doctorul șef tăcu deoarece pentru prima dată în expresia domnului Nurettin nu vedea o tristețe care să trezească milă, ci o agresivitate enervantă. Și cu cât tăcea, domnul Nurettin, crezând că a câștigat, mergea mai departe: critică foarte aspru adversarii politici ai lui Latif Tibuk și din când în când îl înțepă și pe doctorul șef. Cu cât vorbea mai mult, cu atât expresia sa dezamăgită și tristă se urâtea în ochii doctorului, ba i se părea că și dinții de jos murdari ai domnului Nurettin care se vedeau printre buzele îndreptate în sus se ascuțeau din ce în ce mai mult.

Cu toate că Nurettin Kozanlı vroia să mai pună paie pe foc în această discuție aprinsă, doctorul șef nu o mai lungi și spunând „Cu permisiunea voastră” celorlalți prieteni, plecă. Mergând cu pași mari spre casă, simți că locul dezamăgirii îl luase acum o ușurare interioară. Înțelese că scăpase de tot de această afecțiune ce o simțea pentru el din cauza feței sale triste, și că de-acum încolo nu mai era nevoie să îi pară rău pentru bătrân și se liniști. Domnul Nurettin însă era fericit pentru că îl învinsese pentru prima oară astfel pe doctorul pe care îl cunoștea de ani de zile.

De fapt avea o nevoie extremă de dragostea protectoare a doctorului. Ultima dată citise un articol științific pe vremea când absolvise facultatea de medicină în vara anului 1965 și nu înțelesese prea mare lucru. În următorii cinci ani după absolvire nu găsi în el puterea de a mai studia pentru specializare și rămase generalist, iar mai apoi se lăsă în voia soartei.

În afară de broșurile pe care le lăsa reprezentantul firmei de medicamente, Ilhami, fiul cumnatei sale, de fiecare dată când îl vizita la cabinet, nu citise nici măcar un rând de departe legat de știință. Și acelea le răsfoia numai în zilele când nu bătea nimeni la ușa cabinetului, după ce termina de citit ziarele ușoare, completa rebusurile, își rezema oglinda de geam și își tăia părul din nas cu forfecuța de pansamente, iar apoi nu mai găsea nimic altceva de făcut.

Ilhami, la fel ca și doctorul șef, simțea o milă pentru cumnatul său a cărui expresie îl mișca și trecând des pe la el îi lăsa eșantioane precum calmante, vitamine, antibiotice, caiete, mape, genți pentru a-și impresiona pacienții dându-le pe gratis, iar în final își arăta neapărat chelia și se plângea de ea. Ilhami suferea de ani de zile de chelie. Partea din spate a capului pierdea din ce în ce mai mult păr. Dermatologii pe care îi vizita cu regularitate datorită serviciului său nu-i găsiseră încă un leac. Adevărul este că nici unul din ei nu se dădea în vânt „Vai să-i găsim un tratament lui Ilhami”. De fiecare dată când trecea pe la cumnatul său, Ilhami îi dădea vestea că într-o lună două va fi asociat la un depozit de medicamente, dar de ani de zile nu se întâmpla nimic.

Domnul Nurettin trăia singur. Cu patru ani în urmă pe soția sa moașa Mualla o lovise mașina și sărmana femeie murise pe loc. Săraca venea de la piață și avea mâinile ocupate. Portocalele din sacoșe, salata verde, brânza albă, un kilogram și jumătate de hamsi curățat, toate se împrăștiară pe jos.

Singura fată a domnului Nurettin și a doamnei Mualla, Nergis Şeker, se despărțise de soțul ei sergentul Talat Şeker care o înșelase cu soția unui farmacist și se întoarse la casa părintească. Moașa era foarte îngrijorată. În orașul Erzurum, Otlu unde stăteau în casa dată de la servicii, se răspândise o bârfă cum că netrebnicul Talat Şeker, care fusese numit după un pașă carismatic din partidul Ittihat ve Terakki, dar care acasă nu reușea să se facă ascultat nici măcar de copiii săi micuți, era un afemeiat, dar doamna Nergis care se plângea întotdeauna că e un mototol și un fricos, nu dădu crezare acestor bârfe și le luă în derâdere. Bine ar fi fost dacă le-ar fi luat în serios, pentru că soțul ei despre care credea că de-abia și-ar întredeschide ochii chiar de s-ar dezbrăca în fața lui în același timp o duzină de femei de la blonde la brunete, de la șatene la roșcate, avea o viață de noapte destul de alertă.

Până și farmacistul din Oltu, Ruhi, care era dator să vândă piskotrop fără rețetă drogaților din orașele și județele din împrejurimi și medicamente intrate în țară pe căi ilegale fără bon fiscal pentru a scoate banii necesari extinderii farmaciei luând și magazinul de alături și pentru a o îndesa cu marfă până la refuz, auzise bârfele care se înteteau pe zi ce trecea cu privire la imoralitatea soției sale. Într-o noapte pe când lucra, își închise farmacia și veni acasă pe neașteptate.

Soția infidelă a lui Ruhi, Nilgün din Marmaris, după ce flirtă cu cine-i ieși în cale în orașul natal, se plictisi de moarte în acest mic orașel unde femeile nu ieșeau din casă, și chiar dacă ieșeau, erau acoperite aproape până la ochi. Își petrecea toată ziua la farmacie, fluturându-și pletele șuvițate, bând cafea, fumând țigări și pălăvrăgind cu clienții, iar când soțul ei pleca din oraș cu treabă, reușea cât ai clipi să seducă un militar, un polițist sau un funcționar venit din alt oraș. În noaptea când îl luă în casă pe sergentul Talat Şeker, de-abia începură să facă dragoste când, auzind pași pe scări înțelese că venise soțul ei să o prindă, și chiar dacă nu se panică, se îngrijoră destul de tare.

Talat Şeker, când auzi scârțâitul ușii, se sculă din pat în grabă, abia apucă să-și pună chiloții, își prinse hainele sub braț și luându-și pantofii în mână ieși pe geam trecând în balconul apartamentului alăturat, de acolo pe acoperișul casei alăturate, apoi sări pe un alt acoperiș și fugi.

Afară erau minus douăzeci de grade. Până ajunse acasă, lui Ruhi îi înghețară și mustățile. Farmacistul, care pe acel frig văzu geamul deschis și pe soția sa goală în pat, își scoase pistolul și porni după Talat Şeker; îl fugări pe acoperișuri, dar nu-l putu prinde.

În acea noapte, zgomotul focurilor de pistol trase de Ruhi la întâmplare treziră tot orașelul Oltu. Talat se îmbracă într-un colțișor și se întoarse acasă cu suflarea tăiată. Nergis nu înțeleșese de ce soțul pe care-l credea în tura de noapte venise deodată acasă cu un ciorap lipsă. Dar a doua zi pe când orașelul răsuna de bârfele legate de această întâmplare, înțelese că tot ce se spunea despre soțul său meschin care înghețase până ajunsesese acasă și ai cărui dinți încă mai clănțăneau sub două plăpumi era adevărat, și luându-și copiii se duse direct acasă la tatăl său.

Farmacistul Ruhi, neavând curajul s-o omoare pe soția sa ușuratică Nilgün, susținu că nu îl fugărise pe iubitul soției, ci pe hoțul care intrase în casă. De fapt se săturase de coarnele pe care i le pusese nevastă-sa și era decis ca de această dată să o împuște pe Nilgün. Cu cât se străduia să înfrunte bârfele, cu atât era mai copleșit de ele, și aproape în fiecare lună își punea în cap să-i zboare creierii soției.

Dar se întâmpla ca de fiecare dată Nilgün să simtă intenția soțului ei și începea să plângă cu suspine; Ruhi, care cu doi ani în urmă într-o vacanță cu corturile cu prietenii din tinerețe în Marmaris se îndrăgostise de Nilgün întrutotul, de la curbura taliei și până la gropița din obraz, nu rezista la plânsul ei și fiecare încercare de a o omorî care începea cu îndreptarea pistolului către soția sa se finaliza cu o lungă noapte de amor.

Făcând zarvă multă cu focurile de armă trase în noapte, farmacistul Ruhi, când în sfârșit își reveni, găsi scuza cu hoțul. Cică atunci când venise acasă să-i aducă medicamente soției gripate îl văzu pe hoț în sufragerie și, cu toate că ieși după el pe acoperiș, nu reuși să-l prindă. Pentru a fi credibil, înainte de a chema poliția să depună plângere sparse geamul de la ușa din balcon cu călcâiul pantofului pentru a putea spune „Uite pe-aici a intrat”. Ruhi, preferând să-și câștige propriii bani în locul carierei, își dezamăgise toți profesorii de la facultatea de farmacie care erau siguri că va deveni academician, și, deși era doxă în farmacologie, pentru că n-avea nici un fel de cunoștințe în criminologie făcu o mare greșeală, în loc să spargă geamul pe dinafară, îl sparse pe dinăuntru.

Până să vină poliția făcu lista bunurilor ce avea să le declare „furate”. Hoțul cică furase combina muzicală portativă, aparatul de fotografiat și un covor de mătase, și pentru că nu avusese timp să intre în dormitor, nu putuse lua inelul cu piatră, telefonul și portofelul lui Nilgün. De fapt acasă nu

aveau nici un covor de mătase. Ruhi adăugă covorul pe neașteptate. Deoarece dragostea pentru soția sa i se întetă după ce avu parte de un sex de dimineață neașteptat tocmai când trebuia să plece la servici, hotărî să cumpere covorul mov cu bleumarin de mătase de care soția sa pomenise odată. Dar tocmai când își ridica grilajul de la farmacie, văzu că vecinii șușoteau privindu-l și, înțelegând că vorbesc despre soția sa, îi înfruntă cu un curaj ce nu-și avea locul.

Se sfiiră să vorbească deschis față de acest om iubit de către vecini și de cei din jur și, pentru a nu-l instiga, îi spuseră într-un mod tacticos „Măi Ruhi, soția ta să aibă și ea grijă ce face, ăsta e un orașel mic...” și tăcură, dar exprimară foarte bine prin priviri pline de înțeles ceea ce vroiau să spună. Și astfel, bănuiala, ca un monstru care trăia înăuntrul său și se amintea pe sine tot timpul, se trezi din nou. Farmacistul îngrijorat își aminti că în acea noapte era de servici și hotărî să o prindă pe soția sa în flagrant.

Toată ziua, reuși să uite că fusese încornorat și administră destul de bine farmacia care lucra fără întrerupere, dar în mod straniu nu putu uita frumosul covor de mătase pe care vroia să i-l cumpere soției sale. În momentele cele mai nepotrivite îi venea în fața ochilor desenul minunat al covorului, și apoi își amintea de Nilgün ca un cuțit ce i se înfigea în piept. Din această cauză adăugase și covorul pe listă fără să-și dea seama, iar mai apoi renunțase să-l mai șteargă în speranța că va fi credibil în ochii polițiștilor. Era un om cu stare, iar un hoț isteț nu ar fi plecat fără să ia un covor de mătase ușor de cărat.

Nilgün era faimoasă și trezea emoții mari printre polițiștii veniți să rezolve acest așa-zis caz de furt; unul dintre ei venise în această casă tot într-o noapte în care Ruhi era de servici și petrecuse ore de neuitat cu Nilgün. Când cazul ajunse la sediul poliției, tânărul polițist Şenol din Düzce care povestea prietenilor la gura sobei cu cărbuni ce încălzea camera aventurile sale sexuale pe jumătate inventate, înțelese că este vorba de casa lui Nilgün al cărei gust îl simțea încă în gură își înșfăcă haina și se alătură echipei.

Dar Nilgün care îl făcuse să petreacă o noapte minunată îmbrăcată cu lenjeria ei neagră nu era deloc așa cum și-o amintea el. Nu era prea atrăgătoare cu pantalonii de trening decolorați cu genunchii ieșiți și puloverul vechi cu mânecile atârându-i. Și pe deasupra acei ochi frumoși care se uscaseră de plâns se umflaseră cât pumnul.

Când îl văzu pe Şenol în fața ochilor Nilgün tresări, însă nu lăsă să se vadă nimic. Mai mult, fără să-i dea de bănuț nimic soțului care spunea agitat povestea cu hoțul, reuși chiar să-i amintească acea noapte de neuitat cu privirile ei seducătoare. Şenol se miră când simți că o dorește din nou cu și mai multă ardoare pe femeia pe care în primă fază o găsisese foarte neatrăgătoare și îi trimise acel zâmbet ușor ștrengăresc după care toate femeile erau leșinate. Începu să cerceteze cu atenție sufrageria pe care în timpul aventurii de-o noapte nu avusese ocazia să o vadă. Văzu combina muzicală ultimul model pe care hoțul inexistent nu o luase pentru că nu putuse să o care, boxele, televizorul enorm și tacâmurile scumpe; se gândi că punga farmacistului era sănătoasă și că acest codoș care vindea medicamente ilegale ca pâinea caldă nu le dăduse destulă șpagă și se enervă rău.

Şenol care spunea cu îndărătnicie Düşçe în loc de Düzce era un polițist pe cât de arătos pe atât de nervos. Căută un motiv să-l ducă la sediu și să-i dea o mamă de bătaie soră cu moartea acestui zgârcit care de câte ori încerca să ia pe gratis de la farmacie un produs cosmetic scump, făcea pe dracu-n patru să nu i-l dea. Dar gândindu-se că dacă făcea scandal în această casă unde povestise oricui îi ieșea în cale toate amănuntele nopții petrecute cu Nilgün avea să plătească și el, renunță. Oricum avea cazier la capitolul aventuri, așa că amână înfruntarea cu Ruhi pe o dată nedefinită. În curând avea să găsească o cale să o păcălească pe Nilgün și să o închidă în hotelul de mâna a treia al unui prieten apropiat din Trabzon.

Înăuntru se făcu gheață pentru că Ruhi spărsese geamul fără să se gândească pentru a-și face credibilă povestea. Ninsoarea care începuse intra pe geamul spart, se așeza pe covor și se topea. Nilgün care se liniștise că îl adusese și de data asta pe calea cea bună pe soțul ei, în timp ce arunca priviri pline de dorință tânărului polițist, Şenol din Düşçe își aminti că după noaptea petrecută cu ea, în timp ce se întorcea acasă înghețase până la măduvă și își încălzi mâinile suflând în ele și spuse mârâit „Căldura e mai bună ca frigul!”

Translated by:

Leila Unal

leila_unal@yahoo.com

Ayfer Tunç official web site:

www.ayfertunc.com

Ayfer Tunç's New Novel

The Very ERRONEOUSLY NARRATED Short History Of A Madhouse

Web site of the book:

www.birdelilerevininyalanyanlisanlatilankisatarihi.com

Contact (copyright)

Kalem Agency

Tünel Ensiz Sok. no: 2/3 34430 Beyoglu İstanbul Turkey

Tel: +90 212 245 44 06

Fax: +90 212 245 44 19

info@kalemagency.com

nerminmollaoglu@gmail.com

www.kalemagency.com